

קְרִית בְּלוֹז, יְרוּשָׁלַיִם, תַּמוּז תשס"א.

"יום הששי ויכלו השמים" – סלסל אדון ריבלין בקולו, ולוזו תלה בו את עיניו בשקיקה. הנרות הדולקים מסביב, בני הבית הלבושים חגיגית, ריח המאכלים הנשא מן המטבח – הכל יצר אורה כל כך מיוחדת.

לרגע הוא נזכר היכן היה בליל שבת הקודם – שלמעשה עדין לא היה נקרא אצלו 'ליל שבת' אלא סתם 'ששי בלילה'. הוא לא היה צריך להתאמץ במיוחד כדי להזכר – בלבבו היתה חרותה היטב אותה פגישה לא נעימה שהוא מצדו דוקא היה מעדיף לשכח ממנה לגמרי.

"חשבתני שאם אברח לארץ ישראל אוכל להפטר מהם", הרהר בעגמה. "מי חלם על כך שגם בארץ הקטנה והשכוחה הזו יש להם סניף, ועוד פעיל כל כך".

הוא התנער מהרהוריו והבחין שה'קדוש' כבר הסתים.

"תביא קדם לאלעזר", צוה האב לשניאור, הבן הגדול, שנטל את כוס הקדוש לאחר שאביו ואמו לגמו מכוס של ברכה. ללוזו לקח קצת זמן להבין שהוא מדבר עליו. הוא טרם התרגל לשמו היהודי, למרות הדמיון הרב לשם הרגיל שלו.

"וְכַעַת, נוֹטְלִים יָדַיִם", הִכְרִיז אָדוֹן רִיבְלִין בְּחִיגִיאוֹת. "לִפְנֵי
אֲכִילַת לֶחֶם, או 'חֲלָה' – כָּפִי שֶׁנִּקְרָא הַלֶּחֶם הַשֶּׁבִּתִּי – צְרִיכִים
לְטַל יָדַיִם..."

"כֵּן, עַל נְטִילַת יָדַיִם כָּכֵר הִסְבִּירוּ לִי בִּישִׁיבָה", חִיף לִוְזוֹ
חִיף נְבוֹךְ.

"מַעֲלָה!" שָׁמַח אָדוֹן רִיבְלִין. "וּבְכֵן, הִנֵּה לָךְ הַמַּגָּבֶת – טַל
וּבָרָךְ!" וּמֵדִי דִבְרוּ הַשְּׁלִיף אֶת הַמַּגָּבֶת בְּחֻבְטָה עַל כַּתְפוֹ שֶׁל
לִוְזוֹ.

"מַ.. מָה זֶה?" הִתְבַּלְבַּל לְרַגַע לִוְזוֹ. "עַד כִּמָּה שְׁאֲנִי יוֹדֵעַ,
בִּישִׁיבָה נוֹטְלִים יָדַיִם וְרַק אַחַר כֵּךְ מְנַגְּבִים יָדַיִם בְּמַגָּבֶת
הַתְלוּיָה עַל הַקִּיר. הָאֵם יֵשׁ מְנַהֵג בְּשִׁבְתָּ לְחֻבֵט עַל הַפְּתָפִים עִם
הַמַּגָּבֶת?"

"זֶה דוֹקָא רַעֲיוֹן!" צָחַק אָדוֹן רִיבְלִין בְּלִבְבִיאוֹת. "אֲנִי בְּהַחֲלֵט
חוֹשֵׁב שֶׁלְשִׁנְיָאוֹר מַגִּיעָה אִיזוֹ חֻבְטָת-מַגָּבֶת עַל כֵּךְ שֶׁלֹּא עֲזַר
הַיּוֹם מְסַפֵּיק בְּהַכְנוֹת לְשִׁבְתָּ. אָבֵל לֹא! הַמַּגָּבֶת הִיא לְצַרְךָ
הַנְּטִילָה. אֲנַחְנוּ מְקַפִּידִים לֹא לְגַעַת בְּסִפָּל בְּיַד רְטָבָה, וְלִכֵּן אֲנִי
מְצַטִּידִים בְּמַגָּבֶת עוֹד קִדְּם הַנְּטִילָה, כִּדֵּי שֶׁנוֹכַח לְהַחְזִיק בָּהּ אֶת
הַסִּפָּל..."

לִוְזוֹ הִסְתַּבֵּךְ קִצָּת עִם הַמַּגָּבֶת, אֵךְ אַחֲרֵי הַפֶּל הוּא הִצְלִיחַ
לְשׁוֹב לְשִׁלְחָן, נְטוּל.

לְאַחַר בְּצִיעַת הַחֲלָה וּטְעִימָה מְמִנָּה בְּתוֹסַפַּת סֶלְטִים
וּמְטָבְלִים מְגוֹנִים, הִגִּישָׁה הַגְּבֵרֶת רִיבְלִין לְשִׁלְחָן מְגֹשׁ וְבוֹ

קציצות אפרפרות. בלי לשים לב, מצא את עצמו לוזו נועץ
עינים בדגים נטולי העינים.

"זה נקרא 'גפילטע פיש' באידיש", חייך אליו אדון ריבלין
כשהבחין בפליאתו. "פיש זה דג, וגפילטע זה טחון. זהו דג
טחון העשוי למעשה מדג הקרפיון, ודגים נוספים כמו הפסיון.
המאכל הזה התקבל כדג של שבת בעדות אשכנז, מסבה יהודית
למדי".

"והיא?" תהה לוזו.

"אחת מהמלאכות האסורות בשבת היא מלאכת בורר", באר
אדון ריבלין. "אסור לברר ולהוציא פסלת מתוך אכל בשבת.
כשאוכלים דג רגיל, קשה שלא להוציא את העצמות כשאוכלים
– והפתרון שנמצא הוא: אכילת דג טחון!"

"ואני חשבתני עד היום שבורר הוא אדם שאליו הולכים כדי
לישב סכסוכים..." אמר לוזו. הוא לא היה יכול שלא להזכר
ב'סכסוך' שמלווה אותו בתקופה האחרונה. נראה ששום בורר
לא יוכל להועיל במקרה הסבוך.

"אתה נראה מהרהר כל הזמן", לחש לו אדון ריבלין, בשעה
שהילדים החלו לפנות את הצלחות והסלטים מהשלחן. "אם
זה משהו שאוכל לעזור – אשמח לשמע. כמו שאמרו חכמינו
זכרונם לברכה: 'דאגה בלב איש – ישיחנה'."

לוזו הביט באדון ריבלין ממשכוח. האם נתן לתת בו אמון?
האם האיש הפשוט והשמח הזה יוכל לסייע לו בצרה גדולה כל
כך? כנראה שלא.

”זה לא משהו רציני”, פלט לבסוף.

אדון ריבלין הביט בו במבט בוחזן. כנראה שהוא לא כל כך פשוט ותמים כפי שהוא נראה... לבסוף אמר: ”אם אינך רוצה לספר – אזי יש את הפרוש השני בדברי חכמינו – יסיחנה מדעתו. בפרט בשבת שהצטוינו לשמח בה ולענג אותה. הסר דאגה מלבה, והצטרף אלי לזמירות השבת!”

והוא פצח במחרזת שירים יהודיים מכרים.

האורות כבר כבו ברב הבתים כשאדון ריבלין נפרד מלוזו לאחר שגילה אותו ככרת דרך. ”שבת שלום!” אחל לו במאור פנים. ”נשמח לראותך מחר שוב!”

’כעת, אני יכול להרהר בחפשיות בלי לתת לאיש דין וחשבון’, חלפה מחשבה צינית בראשו של לוזו. והוא אכן נתן דרור להרהוריו...

מילנו, איטליה. סיון תשס”א.

לוזו ישב על כסא התספרת במספרה הקבועה שלו ברחוב וילה מונזה. ראשו כבר היה חפוף בתכשירים לקראת הסרוק, כשהסלולרי שלו טרטר בכיסו.

”מר הרמן? מדברים מבית החולים. מצבו של אביך החמיר. רצוי שתבוא ל...”

”להפרד ממנו?” חתף לוזו. הוא אהב לשמע את הדברים פהויתם בלי הצטעצעות מיתרות.

”אני מצטערת מר הרמן, ומקנה מאוד שלא”. השיבה האחות.
”אך כך זה נראה לפי דברי הרופאים”.

ליוזו בקש לשטף את ראשו מהתכשירים, והבטיח לשוב
להסתפר בהזדמנות הקרובה. ”אשלים לך על פעמים!” צעק ורץ
החוצה לעצר מונית.

הוא נכנס בנשימה טרופה לחדרו של אביו בטפול הנמרץ.
אביו היה חור כקלף, ומכסה במכשירים.

”ליוזו, בני היחיד”, רטט קולו. ”יש סוד שאני צריך לספר
לך”.

המחשבות התרוצצו במוחו מהירות כברק ורועשות פרעם.
האם אני מאמץ? אבא הוא איש חק, הוא היה מספר לי על כך
בגיל 18, כנדרש. האם אמא באמת לא נפטרה כשהייתי תינוק?
ואולי אנחנו לא יהודים? בכל מקרה אין לזה משמעות גדולה
מדי בחיינו. אז מה זה יכול להיות?

”ליוזו...” החל האב להשתעל, והמכשיר לצפצף. האחות
שהזעקה לחדר אמרה: ”הוא שוב אבד את ההכרה. נקוה שישוב
לעצמו במהירות”.

אך הוא לא שב לעצמו עוד.

למחרת מצא את עצמו ליוזו מניח אבן קטנה על רגבי האדמה
בבית העלמין היהודי של מילנו.

אם לוזו חשב שהיתמות הכפולה זו הצרה היחידה שלו, התברר שהוא טעה עד מאוד. שבוע בלבד חלף עד שבדלת הדיירה בפרוורי מילנו בה התגורר לוזו נקשו כמה גברתנים בחליפות כהות וכובעי-לכד איטלקיים. מבעד למשקפי השמש בהם נבטה ארשת לא חביבה בהחלט.

"אפשר לשבת", הם אמרו בקול נקשה, ולוזו ציין לעצמו שהם שכחו לשים את סימן השאלה בסוף המשפט. נראה שהיה זה בכונה תחלה, כי הם נטלו את הכסאות והתישבו ללא גנונים מיתרים.

"הבוס היה נדיב", הם ציננו. "הוא יודע שאצלכם היהודים מקבל לשבת שבעה ימים לאבלות, והוא כבד זאת. אבל כעת – עליך לסדר את הענינים עמו".

"זו כנראה טעות בכתבת", אמר לוזו, ואפלו הצליח לחיך לרגע, ומיד הרצין שנית. "אבא שלי היה אדם קשה יום שעבד קשות לפרנסתו, ובקשי הצליח לממן את תשלומי המשכנתא ואת הרכב, פיאט שנת 85'. אני מניח ששלושה אנשים מכבדים כמוכם ובודאי הבוס החשוב שלכם, לא היו מטרידים את עצמם עבור סכומים קטנים כאלו..."

"הוא מתים", לחש השמאלי, בעל שפתים עבות וסנטר כפול.

"הבוס לא יאהב את זה", דקלם הימני, איש רזה וגבוה בעל צלקת מהאזן עד תחתית הסנטר.

”סלחו לי מאוד”, התאמץ לזוז להשמע חביב. ”אבל אין לי משג אפלו מיהו הבוס שעליו אתם מדברים!”

”אם אין לך משג – מהר מאוד יהיה לך!” פסק האמצעי והפכיר שבין השלושה. איש בעל שרירים מגדלים ואפו רחב כשל צפרדע. ”אתה עוד תשמע מאתנו.”

השלושה עזבו את הבית בטריקת דלת, ולזוז הרגיש שחיו עומדים להשתנות. מאוד.

מודיעין עלית, תשע"ג.

”מה אתה עושה?” נשמע פתאום הקול מאחורי כתפי.

לא הייתי צריך להסתובב בבהלה לאחור כדי לדעת שזה צביקי. הוא שוב נכנס בלי לדפק בדלת, בן-דוד צעיר וחביב שכמותו.

”אני כותב, תאר לעצמך”, חיכתי אליו.

”ספר חדש?” חקר צביקי.

”חדש ונדש”, הצהרתי. ”משהו שהולך לכבש את השוק ולהותיר את כל הקולגות בשוק.”

”שמענו עליך...” גחף צביקי בחמידות. ”העקר שיהיה בהצלחה!”

”אמן.”

ירוּשָׁלַיִם, תַּמוּזַ תַּשֵּׁס"א.

"אֶלְעֶזֶר, אַתָּה הוֹלֵךְ גַּם הַיּוֹם לְרִיבְלִין?" שָׁאַל אוֹתוֹ מוֹטִי,
הַאֲחֵרָאֵי הַמְסוּר בִּישִׁיבָה לְבַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה.

"חֲשַׁבְתִּי לְאָכַל בִּישִׁיבָה", הִתְנַצֵּל לוֹזוֹ בְּקוֹל שָׁקֵט. "אֲנִי קָצַת
עֵיף וְאֵין לִי כוּחַ לְלַכֵּת לְשָׁם".

מוֹטִי הִבִּיט בְּלוֹזוֹ בְּמַבְטַח שְׂדָנִי, שָׁגַרְם לוֹ לְהוֹסִיף מִיָּד:
"דְּוִקָא הִיָּה מִמֶּשׁ נַחְמָד! אָבֵל בְּאַמַּת, כּוֹאֵב לִי הָרֵאֵשׁ. לֹא
הִצְלַחְתִּי לִישֵׁן בְּלֵילָה כְּמוֹ שְׁצָרִיד".

"שִׁינָה בְּשֶׁבֶת תַּעֲנוּג", הִפְטִיר מוֹטִי. "אָבֵל אֲנִי חוֹשֵׁב שְׁבַכָּל
זֹאת תִּצְטָרֵךְ לְלַכֵּת לְשָׁם. אַחֲרָאֵי הַמְטַבַּח שָׂכַח לְסִדֵּר אֶת הַמְקַרֵּר
לְשֶׁבֶת..."

"לֹא אֲכַפֵּת לִי לְאָכַל אֲכָל מְבֻלָּגֵן", חִיָּךְ לוֹזוֹ.

לְקַח לְמוֹטִי קָצַת זְמַן לְקַלֵּט, עַד שֶׁהוּא פָּרַץ בְּצַחוּק. "לֹא..."
הִסְבִּיר כְּשֶׁנִּרְגַע. "צָרִיכִים לְפָנַי שֶׁבֶת לְהַעֲבִיר אֶת הַמְקַרֵּר לְמַצֵּב
שֶׁבֶת – זֶה גוֹרֵם שֶׁהַנּוֹרָה לֹא תִדְלַק כְּשֶׁפּוֹתַחִים אֶת הַמְקַרֵּר, וְגַם
שֶׁהַמְנוּעַ יִפְעַל בְּאוֹתוֹ מְצַב כָּל הַזְמַן וְלֹא יִשְׁתַּנֶּה לְפִי הַפְּתִיחָה
וְהַסְגִּירָה..."

”תכל'ס, אין אכל?” בקש לוזו להבין.

”תמיד טענו שיש לה תפיסה מהירה”, החמיא מוטי. ”יש רק לחמניות. כל השאר – שזה אומר: היין, כל הסלטים, התוספות וגם המגשים הקנויים של הפשטידות והחמין שרצינו לשם בבקר על הפלטה לחמום – כלואים במקרה. אל תדאג, נעשה במוצאי שבת מלוח מלכה ענקית מהרגיל!”

”אז לריבלין”. נאנח לוזו בהשלמה.

”אל תעשה כזה פרצוף”, סנט בו מוטי. ”אמרת בעצמך שנתחמד שם, ואדון ריבלין הוא מארח נפלא, ידידותי ולרג. לה אכל בשמחה את לחמך, ואל תשפח להודות למארחיך. שבת שלום”.

פניו המאירות של אדון ריבלין וברכת ”ברוך הבא” הכנה שלו, השפיעו מלוזו שהוא התכונן לאכל בשיבה. רק לאחר מכן, הוא הבחין שפניו המאירות בולטות יותר על רקע החשוך היחסי ששרר בבית.

”זה נדמה לי, או שקצת חשוף כאן?” שאל לוזו את שניאור הבכור. אותו הוא הרגיש בנוח לשאול.

”זה משעון השבת!” הצהיר שניאור. ”אין לכם בשיבה שעון שבת?”

”שמעתי על שעון חרף ושעון קיץ, שעון צלילה ושעון חשמל”, אמר לוזו. ”ואם כבר נסחפים לעבר – אז כדאי לקחת

בַּחֲשׁוֹן אֶת שְׁעוֹן הַחֹל וְשְׁעוֹן הַנֶּה, שְׁעוֹן אֲנִלּוּגִי וְשְׁעוֹן דִּיגִיטָלִי.
אֲבָל מָה זֶה שְׁעוֹן שַׁבָּת?"

"זֶה שְׁעוֹן שְׁמֻכּוֹנִים בּוֹ מִיּוֹם שְׁשִׁי מְתִי יִכְבֶּה הָאוֹר בְּשַׁבָּת
וּמְתִי יִדְלֵק". הִסְבִּיר שְׁנִיאֹר.

"חֹסְכִים, אָה? חֲיִף לִוּוֹ. אֵךְ הַפְּלִים הַנָּאִים שְׁקֻשְׁטוֹ אֶת
הַשְּׁלַחַן, הַמְפִיּוֹת הַיְקָרְתִּיּוֹת בַּעֲלוֹת חֲבָקִי הַכֶּסֶף לֹא כָּל כָּךְ
הִסְתַּדְּרוּ לוֹ.

"זֶה לֹא עֲנִין שֶׁל לַחֲסֵף. יֵשׁ שְׁעוֹת שְׁבָהֵן צְרִיכִים אֶת הָאוֹר,
וְיֵשׁ שְׁעוֹת שְׁבָהֵן רוֹצִים לִישֵׁן. כְּשֵׁאתָה הוֹלֵךְ לִישֵׁן וּמְכַבֶּה אֶת
הָאוֹר בַּחֲדָר שְׁלֶךְ זֶה מְטַעֲמִי חֲסֻכּוֹן?" תָּהָה שְׁנִיאֹר, וְלוּוּוֹ הָיָה
חָיֵב לְהוֹדוֹת שֶׁהִילֵד נִצַּח אוֹתוֹ.

"אוֹלֵי אֶקַח אוֹתוֹ כְּעוֹרֵף דִּין בַּפְּעַם הַבָּאָה שֶׁהֵם יִתְפָּסוּ
אוֹתִי"... הִרְהֵר בְּעִגְמָה. אֵךְ הוּא מָהֵר לְקַטֵּעַ אֶת הִרְהוּרִיו בְּטָרֵם
אָדוֹן רִיבְלִין "יִתְפָּס" אוֹתוֹ שׁוֹב בַּעֲוֹן עֲבֵרַת הַתְּנוּעָה שֶׁל הִרְהוּרִי
חֹל בְּשַׁלְחַן הַשַּׁבָּת..."

סִיר הַחֲמִין הִגִּשׁ לְשַׁלְחַן, מַעֲלָה אֲדִים מִהַבִּילִים. 'וְאֲנִי חֲשַׁבְתִּי
לְהִשָּׂאֵר בִּישִׁיבָה וּלְהִסְתַּפֵּק בְּלַחֲמֵנִיּוֹת' הִרְהֵר לְעֲצֻמוֹ בַּחֲיוֹן.

"גַּם הַמְּאָכֵל הַזֶּה קָשׁוּר לְדִינֵי הַשַּׁבָּת", הִסְבִּיר אָדוֹן רִיבְלִין.
"מִכִּיּוֹן שְׁאֲסוּר לְבִשָּׁל בְּשַׁבָּת, וּמִצַּד שְׁנֵי רוֹצִים לְעִנֵּג גַּם אֶת
סְעוּדַת יוֹם הַשַּׁבָּת בְּמִאֲכָל חֵם וּמְכַבֵּד - נוֹהֲגִים בְּכָל עֲדוֹת
יִשְׂרָאֵל לְאָכֵל בַּצְּהָרֵי הַשַּׁבָּת מִאֲכָל שְׁשָׂהָה כָּל הַלֵּילָה עַל

פְּלִטַת הַחֲמוּם. כִּךְ נּוֹצֵר מֵאֶכֶל הַ"חֲמִין", או כִּפִּי שֶׁהוּא נִקְרָא
בְּמַחֲזוֹתֵינוּ "צ'וֹלֵנֵט".

"אֵת הַ"צ'וֹלֵנֵט" נוֹהֲגִים לְהַנִּיחַ עַל גְּבִי פְּלִטַת שַׁבַּת בְּיוֹם שְׁשִׁי
לְפָנֵי כְּנִיסַת הַשַּׁבַּת כְּשֶׁהִמְאָכַל כֶּבֶד מִבְּשָׁל מִסְפִּיק, וּמִשְׁאִירִים
אוֹתוֹ לְהִתְחַמֵּם עַל הַפְּלִטָה עַד לְסַעֲוֹדַת הַשַּׁבַּת בְּיוֹם".

רַק בְּצִהְרֵי שַׁבַּת, לֵלֵא פְּקוּחֵו הַצָּמוּד שֶׁל אֲדוֹן רִיבְלִין,
הוּא מְצָא שׁוֹב אֵת שְׁנַתוֹ נוֹדְדַת וְאֵת עֲצָמוֹ טָרוּד בְּמַחְשָׁבוֹת
מְעִיקוֹת...

מִיִּלְנוּ, אֵיטְלִיה. סִינֵן תַּשֵּׁס"א.

לוֹזוֹ צָעַד בְּרַחוּב צ'וֹלֵנֵי בְּמַרְכֹּז מִיִּלְנוּ, אֵךְ רֵאשׁוֹ וְרַכּוֹ הָיוּ
מְנַחִים בְּמָקוֹם אַחֵר.

מִי הֵם אוֹתָם אֲנָשִׁים שְׁזָכּוּ אוֹתוֹ בְּבִקּוּר הַלֵּא-רְצוּי שְׁלֵהֶם?
הֵאֵם זֶו אֶכֶן טְעוֹת כִּפִּי שְׁרָצָה לְהֵאֲמִין, או שְׁזָה קֶשׁוֹר לְסוּד
שְׁאוֹתוֹ רְצָה אָבִיו לְגַלּוֹת לוֹ אֵךְ לֹא הִסְפִּיק?

שְׁבוּעַ כֶּבֶר עָבַר מֵאֵז אוֹתוֹ בְּקוּר, וְהוּא לֹא שָׁמַע מֵהֶם. בְּכֹל
לְבוֹ קָנָה שְׁהֵם מְצָאוּ כִּי טְעוּ בְּכַתְּבָת, וְהִחְלִיטוּ לְעֻזֵב אוֹתוֹ
בְּמַנוּחָה. הוּא בְּהִחְלִיט מוֹתֵר עַל בְּקוּר נוֹסֵף שֶׁל הַתְּנַצְלוֹת וּבְכֹלֵבֵד
שֶׁלֹא יֵרָאֵה אוֹתָם שְׁנִית לְעוֹלָם.

הוּא חָצָה אֵת הַכְּבִישׁ בְּפִזּוֹר דַּעַת, וְרַכֵּב שִׁיִּצָא מֵהַחֲנִיָּה פָּגַע
בוֹ קְלוֹת.

“אתה לא מסתכל איך אתה נוהג?” החל לצעק לכוון הנהג, אך מיד התחרט. מהמושב שלייד הנהג יצא עב-השפתיים, ומאחור בעל השרירים המגדלים. רק עתה הוא זהה שהנהג הוא ידידם המצלק...

“אוי, נפגעת!” אמר אחד מהם כשראה אנשים מתאספים מסביב. “בוא נפנה אותך לבית חולים קרוב!”

“אין צורך!” החל לזוז לצעק, אך השנים דחפו אותו לתוך הרכב ונעלמו משם במהירות.

“תעזבו אותי! מה אתם רוצים ממני?” מצא את עצמו לזוז – שתמיד הרגיש מקורי ומעניין – משתמש במלים נדושות מדי.

“אנחנו רק רוצים להפיר לך את הבוס”, אמר המצלק. “אמרת שאין לך משג מיהו. זה חבל! יש כל כך הרבה אנשים שמכירים אותך ורק אתה לא? אז הנה, הגיע הזמן.”

לזוז צפה לראות עוד בריון עתיר שרירים ומצלק קרבות. הוא די הפתע למראה האיש בעל החזות הנחמדת שהמתין לו מול שלחן משרדי מסדר. הוא היה נמוך קומה ומקריח – בזאת נתן היה להבחין למרות הכובע שחבש. שערות צדעיו הכסופות היו מסרקות היטב מאחורי אזניו, ולאצבעו ענד טבעת זהב פשוטה שעליה חרותות האותיות R.K.

“אביך מסתיר סוד חשוב ששיך לכלנו, וערכו לא יסלא בפז”, אמר האיש, ולבו של לזוז צנח. אם עד הרגע הוא קנה

שֵׁישׁ כָּאֵן טָעוֹת כְּלִשְׁהִי – כְּעֵת הוּא יִדַע שֶׁהֵם מִצְאוּ אֶת הָאָדָם
שֶׁהֵם חִפְּשׁוּ.

”אֲנִי מִתְנַצֵּל עַל הַבְּקוֹר הַלֵּא מְנַמֵּס שֶׁל אֲנִשִּׁי בְּבֵיתְךָ”, הִמְשִׁיךְ
הַבּוֹס. ”רַק כְּעֵת הַתְּבַרֵר לִי שֶׁלֹּא יִדְעֶתָ מֵהַסּוּד הַזֶּה עַד לְיוֹמוֹ
הָאַחֲרוֹן שֶׁל אָבִיךָ, וְלִמְעַשֶׂה – עַד עַכְשָׁנוּ. בְּשִׁבִיל זֶה אֲנִי כָּאֵן –
אֲנִי אֲסַפֵּר לְךָ הַכֹּל. וְאֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁאִם יֵשׁ מְעַט קְדֻקָּד בְּשִׁכְלְךָ –
אַתָּה תִּשְׁתַּף אֶתִּי פְּעֻלָּה עַל הַצַּד הַטוֹב בְּיוֹתֵר”.

לִזְנוּ הַתְּלַבֵּט לְרַגַע הָאֵם לְתַקֵּן אֶת הַבְּטוּי כַּהֲגֵן ”שִׁכֵּל
בְּקְדֻקָּדךָ”, אֵךְ בְּמַחְשָׁבָה שְׁנִיָּה הוּא הִחְלִיט שֶׁזֶה לֹא יִהְיֶה צַעַד
נְבוֹן בְּמַצָּבוֹ.

”הָאֵם אַתָּה רוֹצֵה לְשִׁמַּע מֵהוּ הַסּוּד?” שָׁאֵל אוֹתוֹ הַבּוֹס.

לִזְנוּ שׁוֹב הַתְּלַבֵּט. הָאֵם עָדִיף לְהִמְשִׁיךְ לְהַכְחִישׁ כֹּל קֶשֶׁר, אוֹ
לְהוֹדוֹת שֶׁאָבִיו רָצָה לְגַלּוֹת לוֹ סוּד כְּלִשְׁהוּ לְפָנָי פְּטִירָתוֹ?

הַבּוֹס לֹא חָכָה לְתִשׁוּבָה, וְהִמְשִׁיךְ בְּטַבְּעִיּוֹת:

”שָׁאֵלְתָּ אֶת עֲצָמְךָ פְּעַם, מָה גָּרַם לְאָבִיךָ – יִשְׂרָאֵלִי שָׁרְשִׁי
וְגֵאָה שֶׁאֲפִלוּ כָּאֵן דְּבַר בְּבֵיתוֹ וְאַתָּה רַק בְּעֵבְרִית – לַעֲזוֹב אֶת
אֲרָצוֹ הָאֲהוּבָה וְלְהִשְׁתַּקַּע בְּאֲרֶץ זָרָה?”

”עֲסָקִים...” הִשִּׁיב לִזְנוּ בִּיבֶשֶׁת.

הַבּוֹס פָּרַץ בְּצַחוֹק לְכַבִּי.

”מָה כָּל כֵּךְ מִצְחִיק?” כִּמְעַט נִפְגַּע לִזְנוּ.